

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/93/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119015468
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3119015468.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Mariána Dunčka, v trestnej veci proti obžalovanému H. H., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom mesto C. nad R., H. U. XXXX/XXX, trestne stíhanému pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), písmeno b), odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 06. júla 2022 prejednal odvolanie obžalovaného H. H. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. septembra 2020, sp. zn. 8T/74/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného H. H. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. septembra 2020, sp. zn. 8T/74/2019, bol obžalovaný H. H. uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), písmeno b), odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že od presne nezistenej doby roku 2013 do januára 2019 v mieste trvalého bydliska na adrese C. nad R., ul. H. hájom č. XXXX/XXX, predovšetkým pod vplyvom alkoholu, svojej manželke - poškodenej Q. H. opakovane a pravidelne spôsobil fyzické a psychické utrpenie tým, že ju silou sácal, držal ju a bránil jej pri odchode z bytu, búchal rukou do stola a steny, bránil jej v spánku a oddychu tak, že ju budil a vynucoval si, aby sa s ním rozprávala, bránil jej v stretávaní sa s ľuďmi tým, že si vynucoval, aby bola doma, podozrieval ju z nevery, kontroloval ju opakovanými telefonátmi a SMS správami, žiarlil na ňu a ich spoločné deti, bránil jej rozísť sa s ním a pohrdavo s ňou zaobchádzal tak, že pravidelne ju oslovoval vulgarizmami, ponižoval ju vo vedení domácnosti a pracovnom zaradení, kričal po nej, v roku 2014 ju najmenej jedenkrát škrtil, dňa 08.07.2018 na ňu pod vplyvom alkoholu fyzicky zaútočil, v dôsledku čoho bol viackrát vykázaný z obydlija, čím u nej vyvolával strach a stres, čo poškodená pociťovala ako ťažké príkorie, ktoré ju negatívne psychicky zasiahlo, spôsobilo narušenie v oblasti sebaobrazu a odhadovania vlastnej sebahodnoty, zmeny v emocionálnej oblasti a symptómy distresu.

Za to bol odsúdený podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu súd uložil podľa § 73 ods. 2 písm. c/, písm. d/, ods. 4 Tr. zák. ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu odvolanie ihneď do zápisnice na hlavnom pojednávaní po vyhlásení uvedeného rozsudku, smerujúce proti všetkým výrokom rozsudku okresného súdu. Obžalovaný podané odvolanie dodatočne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Nesprávna právna kvalifikácia

V Rozsudku je mi kladené za vinu, že som sa trestného činu mal dopustiť v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty, a to konkrétne že som trestný čin týranie blízkej a zverenej osoby mal páchať po dlhší čas.

V trestnom zákone neexistuje definícia páchanie trestného činu po dlhší čas.

Pre vyvodenie záveru o tom, že došlo k spáchaniu trestného činu po dlhší čas je potrebné, aby v tomto časovom období obžalovaný konal určitou intenzitou, ktorej objasnenie a následné ustálenie v skutkovej vete rozsudku je nevyhnutné. Táto podmienka vyplýva aj zo samotného pojmu „po dlhší čas“, pretože je zrejmé, že v tomto časovom období musí byť páchaná pokračovacia, opakovacia alebo trvajúca Trestným zákonom vymedzená protispoločenská činnosť. Vymedzenie tohto pojmu v zmysle § 138 Trestného zákona vyžaduje, aby počet jednotlivých útokov bol ustálený spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti. Preukázanie početnosti útokov voči poškodenej Q. H. nie je žiadnym spôsobom objektívne preukázané. Ako uvediem v nasledujúcich Článoch Odvolania, z konania obžalovanej voči mojej osobe možno vyvodiť záver, že intenzita útokov vo forme pohrdavého zaobchádzania, vyvolávania strachu, stresu, bezdôvodného odopierania spánku a odдыхu, budenia a udierania, v zabraňovaní v stretávaní sa s ľuďmi, v bránení sa rozísť zrejme nebola taká vysoká, ako Q. H. vypovedala.

Pre trestný čin Týrania blízkej a zverenej osoby platí, že už v základnej skutkovej podstate ide o trvalejšie (sústavnejšie) konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje určitým hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním a tým, že sa pravidelne opakuje, spôsobuje poškodenej osobe psychické, prípadne aj fyzické útrapy. Týranie sa preto vyznačuje určitou hromadnosťou útokov voči poškodenej osobe, medzi ktorými môže byť určité časové obdobie, keď páchatel' neútočí, teda na naplnenie pojmu týranie nie je nutné, aby páchatel' útočil neustále (každý deň). Na strane druhej je potrebné si uvedomiť, že určitá hromadnosť útokov či dlhšiu dobu trvajúce (sústavné) útočenie obvineného je znakom základnej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, nakoľko práve takéto konanie je podstatou trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. (KS BA 1 Tos/106/2016)

Týraním sa rozumie zlé zaobchádzanie s blízkou osobou alebo osobou, ktorá je v starostlivosti alebo výchove, ktorým páchatel' prejavuje hrubší stupeň necitlivosti a bezohľadnosti. Vyznačuje sa určitou trvalosťou, prípadne aj sústavnosťou alebo opakovanými útokmi (k tomu porovnaj NR 1 Tz 9/1964), ktoré takéto osoba vzhľadom na jeho hrubú bezohľadnosť alebo bolestivosť považuje za ťažké príkorie, ponižovanie (k tomu porovnaj B 22/3/1983, R 3/1983, R 11/1984). (Trestný zákon - II diel, Osobitná časť-Komentár, C.H Beck, 2011.)

Odsek 3 § 208 Trestného zákona predstavuje kvalifikovanú skutkovú podstatu, kedy trestná sadzba odňatia slobody sa tu zvyšuje na 7 až 15 rokov trestu odňatia slobody oproti základnej skutkovej podstate, kde je trestná sadzba vo výmere 3 až 8 rokov. V tejto kvalifikovanej skutkovej podstate mi je pričítané páchanie trestného činu po dlhší čas, čo považujem za porušenie § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Ako som už vyššie uviedol, páchanie trestného činu Týranie blízkej a zverenej osoby v základnej skutkovej podstate musí trvať po dlhší čas a nie je teda možné, aby mi táto okolnosť bola kladená za vinu opakovane, a to v prísnejšej kvalifikovanej skutkovej podstate.

Na základe vyššie uvedeného je nutné konštatovať, že trestný čin Týranie blízkej a zverenej osoby už v základnej skutkovej podstate obsahuje páchanie trestného činu po dlhší čas.

Z § 38 ods. 1 Trestného zákona vyplýva:

„Na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.“

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že právna kvalifikácia skutku podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona je nesprávna minimálne v tom, že sa nemôže jednať o páchanie trestného činu po dlhší čas.

IIA.

K obdobiu, kedy som sa mal podľa Rozsudku dopúšťať trestnej činnosti, teda od presne nezistenej doby roku 2013 do januára 2019 si dovoľujem uviesť, že vykonanými dôkazmi bolo toto časové obdobie významným spôsobom spochybnené, a to jednak samotnou výpoveďou poškodenej, kedy uviedla, že v roku 2014 stiahla žiadosť o rozvod a taktiež trestné oznámenie a v roku 2015 opätovne stiahla žiadosť o rozvod. K roku 2014 a 2015 treba taktiež spomenúť obdobie, kedy som bol na protialkoholickom liečení, a teda nemohlo dochádzať z mojej strany k údajnému týranu.

Za veľmi dôležitú skutočnosť považujem to, že poškodená v roku 2016 minimálne pol roka dochádzala na víkendy za mnou do E., kde som žil a pracoval, alebo mi umožnila návštevy v tom čase na mojom trvalom pobyte v C. nad R., pričom následne po pol roku mi dovolila vrátiť sa do spoločného bytu. Taktiež v roku 2017 sme išli spoločne na rodinnú dovolenku do Tatier. Uvádzam, že po celý tento čas sme fungovali ako manželský pár, viedli sme pravidelný sexuálny život, prechádzali sme sa a podobne.

Časové obdobie, kedy som sa mal dopúšťať trestnej činnosti, je výrazné oslabené výsluchom mojej dcéry H. H.. Z jej výsluchu vyplýva, že na cca 3 mesiace v roku 2016 sa vrátila domov z Brna z dôvodu rozchodu s priateľom (v prípravnom konaní uviedla 4 mesiace, od novembra 2016 asi do marca 2017), pričom počas tohto obdobia bolo všetko v domácnosti v poriadku.

Z druhého a tretieho odseku tohto článku je celkom zrejme preukázané, že rok 2016 a začiatok roka 2017 fungovalo moje spolužitie s manželkou úplne normálne, nedochádzalo z mojej strany k žiadnemu konaniu, ktoré by mala pociťovať ako príkorie alebo týranie, ba naopak, zo strany poškodenej bola vyvíjaná snaha a aktivita na vzájomné spolužitie. Bolo by úplne nelogické, ak by sa ma poškodená bála a pociťovala moje konanie ako príkorie, tak by asi za mnou dobrovoľne nedochádzala na víkendy do E. z C. nad R., keď bola ešte navyše unavená z práce a neskôr by mi nedovolila vrátiť sa k nej.

K spochybneniu časového obdobia, kedy som mal páchať trestnú činnosť, považujem za potrebné poukázať na svedeckú výpoveď svedkyne B., ktorá vypovedala, že bola prekvapená, že jej prišlo predvolanie, keďže predtým sa 3 - 4 mesiace bavili so známymi, ktorí tiež poznajú H., že je super, že je u H. všetko v poriadku, chodia na prechádzky, vodí sa za ruky, chodia so psom.

Opísané konanie H. sa udialo zhruba koncom roka 2018.

G. P. vypovedala, že hoci bývala priamo pod rodinou H., bola prekvapená, keď bola v prípravnom konaní predvolaná, lebo nikdy z bytu nad sebou nezačula nejaký konflikt a nemala vedomosť o akýchkoľvek nezhodách v domácnosti poškodenej a obžalovaného.

Pritom sama poukázala na to, že v dome sa nachádza na vzdialenejšom mieste byt s problémovými susedmi a ich nezhody bolo veľmi dobre počuť aj do ich bytu.

Podľa môjho názoru sa nepodarilo dôkazne zastabilizovať, v akom časovom období vlastne poškodená mala pociťovať moje konanie ako ťažké príkorie. Ak poškodená považovala moje konanie za ťažké príkorie v roku 2014, prečo stiahla trestné oznámenie a žiadosť o rozvod, pričom treba poukázať na to, že som absolvoval protialkoholické liečenie v dĺžke 8 týždňov. Ak to bolo v roku 2015, tak prečo opätovne stiahla žiadosť o rozvod, pričom v roku 2015 som opäť absolvoval protialkoholické liečenie, ktoré trvalo 2 mesiace. Ak to malo byť v roku 2016, prečo ma od začiatku roka navštevovala po dobu 6 mesiacov v E. a následne mi umožnila vrátiť sa domov, kde podľa výpovede dcéry od novembra 2016 do marca 2017 bolo všetko v poriadku. Následne sme boli na rodinnej dovolenke v Tatrách.

Vyššie uvedené významným spôsobom oslabilo obdobie, kedy malo dochádzať z mojej strany k údajnému protiprávnemu konaniu.

Ku koncu roka 2018 videli susedia, ako chodím s poškodenou na spoločné prechádzky, držíme sa za ruky, venčíme psov.

III.

S Článkom IIA. bezprostredne súvisí aj Článok III., a to pokiaľ ide o naplnenie znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby.

Opätovne platí to, čo som uviedol v Článku IIA. Odvolania, a to najmä v aktívnej činnosti poškodenej voči mojej osobe. Ako som uviedol, poškodená ma chodila navštevovať od začiatku roka 2016 minimálne 6 mesiacov do E. z C. nad R., kde sme žili ako normálny manželský pár, mali sme sexuálny vzťah, chodili sme na prechádzky, do obchodu a podobne. Toto jej konanie sa opakovalo, pričom uvádzam, že poškodená musela dochádzať z C. nad R. po pracovnej zmene v piatok, odchádzala odo mňa v nedeľu. Je úplne v rozpore s Rozsudkom, že poškodená po celý čas pociťovala moje konanie ako príkorie a mala trpieť. Ak by to tak bolo, zrejme by ma dobrovoľne nenavštevovala a taktiež by mi neumožnila, aby som občas prišiel k nej domov.

Taktiež z výsluchu mojej dcéry H. vyplýva, že na zhruba 3 - 4 mesiace prišla k nám domov, keď sa rozišla s priateľom, a to asi od novembra 2016, pričom vypovedala, že sa nič zvláštne v tom čase u nich doma nedialo, pričom v tomto čase som už býval opätovne s poškodenou v C. nad R.. Dcéra vypovedala, že v tomto čase som jej bol oporou. Teda domnievam sa, že ani v tomto období som sa nemohol dopúšťať žiadneho protiprávneho konania.

Z vyššie uvedeného je jednoznačne preukázané, že celý rok 2016 a až do marca/apríla 2017 nedochádzalo z mojej strany k žiadnemu údajnému protiprávnemu konaniu, a teda nemohlo dôjsť k naplneniu ani základnej skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby.

Poukazujem aj na ďalšie výsluchy svedkov, a to najmä susedov, ktorí vypovedali, že v roku 2018 ma spoločne s manželkou videli držať sa za ruky, venčiť psov. Uvádzam, že v tomto období bolo medzi mnou a poškodenou všetko v poriadku, žili sme ako normálny manželský pár.

Toto sú podľa môjho názoru fakty, ktoré nie je možné žiadnym spôsobom spochybníť, avšak Okresný súd Trenčín ich nebral do úvahy, pričom sa jedná o veľmi významnú skutočnosť.

IV.

Domnievam sa, že Okresný súd Trenčín neobjektívne vyhodnotil všetky výpovede, respektíve ich vyhodnotil v môj neprospech.

Zo všetkých výsluchov svedkov - susedov vyplynulo, že ma nikdy nepočuli s manželkou sa hádať, alebo že by som na ňu kričal, skôr počuli ju ako mňa. Aj keď prišla policajná hliadka do nášho bytu, tak pred tým nikdy nič nebolo počuť.

Súd tu argumentoval výsluchom svedka, mojej dcéry H. H., kedy ako argument, prečo nikdy nebolo počuť žiadne hádky, krik alebo moje údaje protizákonné konanie z nášho bytu, uviedol: „obžalovaný väčšinou hovoril cez zaťaté zuby, nekričal, teda je aj pravdepodobné, že susedia nemuseli postrehnúť správanie obžalovaného v zmysle predmetného skutku.“

Svedkyňa H. H. vypovedala, že v predmetnom období v rokoch 2013-2019 študovala na vysokej škole, preto doma trávila minimum času.

Túto skutočnosť považujem za veľmi dôležitú, vzhľadom na to, že súd v podstate odmietol výsluchy svedkov - susedov, ktorí počas rozhodného obdobia, žili nepretržite v bezprostrednom susedstve so mnou a poškodenou, pričom „dal prednosť“ výsluchu svedkyne, ktorá, ako sama vypovedala, v rozhodnom období študovala na vysokej škole a doma trávila minimum času. Takto vyhodnotený dôkaz je podľa môjho názoru len v neprospech mojej osoby, pričom sa domnievam, že sa jedná o veľmi významnú skutočnosť, ktorá spochybňuje ak nie samotné naplnenie základných znakov skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, tak minimálne oslabuje časový úsek páchania mojej údajnej trestnej činnosti.

V.

Pokiaľ ide o preukázanie subjektívnej stránky trestného činu, teda úmyslu spáchať trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby, počas celého trestného konania mi tento úmysel nebol preukázaný.

VI.

Na záver by som chcel poukázať na skutočnosť, že robím všetko pre to, aby som sa napravil a mohol sa vrátiť do riadneho života. Odvtedy, ako som bol naposledy dobrovoľne na protialkoholickom liečení na Prednej Hore, abstínujem, po skončení protialkoholického liečenia som ihneď dobrovoľne dňa 27.05.2019 nastúpil do Resocializačného centra Filius Paul, ktoré sa nachádza v Žibritove. Zo správy uvedeného Resocializačného centra Filius Paul vyplýva pozitívne hodnotenie mojej osoby, ktoré sa prejavuje jednak v mojej snahe liečiť sa, ale taktiež v snahe pomáhať ostatným klientom tohto zariadenia. Riaditeľka v tomto posudku konštatovala, že robím všetky kroky pre trvalú abstinenciu a zmenu svojho pôvodného života, som aktívny aj nad rámec svojich pracovných povinností, kedy svoj voľný čas trávim väčšinou v dielni a pomáham ostatným klientom, ale aj personálu, ak ma požiadajú o pomoc. Som nekonfliktný, skôr snažím urovnávať konflikty medzi členmi komunity. Progres v mojej liečbe je viditeľný. Počas celej doby môjho pobytu nedošlo z mojej strany k porušeniu pravidiel centra, v plnej miere akceptujem resocializačný proces.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že som si uvedomil závažnosť celej situácie, a výrazným spôsobom som zmenil svoj postoj k doterajšiemu spôsobu života, kedy som sa dobrovoľne prihlásil do Resocializačného centra Filius Paul, uvedomil som si, že musím so svojím životom niečo spraviť a táto zmena sa odráža aj v uvedenej správe. Minimálne túto skutočnosť považujem za poľahčujúcu okolnosť, kedy sa snažím napraviť škodlivý následok.

VII.

Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby Krajský súd Rozsudok zrušil v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku a oslobodil obžalovaného spod obžaloby.“

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor. V úvode vyjadrenia poukázal na obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„V súhrne obhajoba namieta nesprávnu právnu kvalifikáciu stíhaného skutku, pretože nebolo preukázané, že intenzita útokov vo forme pohrdavého zaobchádzania, vyvolávania strachu a stresu, bezdôvodného odopierania spánku a oddychu, budenia a udierania, bránení v stretávaní sa s ľuďmi, v bránení rozísť sa nebola taká vysoká ako to uviedla poškodená, poukazuje na stíhané obdobie, ktoré nebolo pokryté ako celok konaním obvineného, ktoré by mohlo byť právne kvalifikované ako konanie po dlhší čas, pretože časové obdobie tak, ako je uvedené v obžalobe bolo významným spôsobom spochybnené, poškodená podané trestné oznámenia vzala späť, minimálne 3 mesiace v roku 2016 bolo ich manželstvo v poriadku. Rok 2016 až 2017 podľa názoru obžalovaného tento svojej manželke nespôsobil žiadne príkorie, nedochádzalo medzi nimi k hádkam, vyvíjal snahu k fungovaniu spolužitia. Podľa obžalovaného sa nepodarilo dôkazne zastabilizovať časové konanie, kedy malo byť poškodenej spôsobované utrpenie, resp. ťažké príkorie, poukazuje na výpoveď dcéry H. H., ktorej výpoveď nemala byť zohľadnená, pretože sa v domácnosti zdržiavala iba minimálne, súčasne nesúhlasí s vyhodnotením svedeckých výpovedí susedov, ktoré neboli dôsledne vyhodnotené, nakoľko z ich obsahu je zrejmé, že susedia o žiadnych sporoch medzi ním a poškodenou nevedeli, nepočuli poškodenú kričať. Pokračuje tým, že počas celého konania mu nebol preukázaný úmysel a záverom dáva do pozornosti vlastnú snahu o nápravu a návrat do riadneho života. Konečným návrhom žiada o oslobodenie spod obžaloby.

S názorom obhajoby sa nemožno stotožniť, pretože dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní preukázali, že obžalovaný sa v období od roku 2013 až do januára 2019 správal voči poškodenej spôsobom, ktorý u nej vyvolával najmä psychické utrpenie, ktoré spočívalo vo verbálnej agresivite, vulgarizmoch, urážkach, obmedzovaní, žiarlivostných prejavoch, ktoré neskôr prerástli do fyzického napadnutia.

Ako vyplýva, svedkyňa poškodená Q. H. vo všetkých svojich výpovediach učinенých od podania trestného oznámenia až do jej výsluchu na hlavnom pojednávaní veľmi presne, konzistentne popísala

konanie a správanie obžalovaného, vyjadrila sa ku svojim pocitom, ktoré v súvislosti so spolužitím s obvineným cítila, a teda súd nemal pochybnosti o nepravdivosti, či účelovosti jej výpovede.

Jednoznačne považujem za preukázané, že počas celého žalovaného obdobia, resp. časového ohraničenia žalovaného skutku, nešlo o ojedinelé, či sporadické správanie sa obžalovaného. Nemôže tak byť preto, že obžalovaný mal verbálne atakovať poškodenú vulgarizmami, ponižovaním, či žiarlivosťou takmer denne, tzn. pri bežnom spolužití, a to najmä po požití alkoholu, kedy sa jeho ponižujúce konanie voči poškodenej ešte viac prehlbovalo a neberalo na intenzite. V tomto smere bolo tiež dokázané, že obžalovaný požíval alkohol takmer denne.

V kontexte s vyššie uvedeným, znalec z odboru psychiatria konštatoval, že u obvineného sa jednalo o syndróm závislosti od alkoholu s kompletnou psychosomatickou závislosťou od tejto návykovej látky, čo sa prejavovalo poruchovosťou až stratou kontroly.

Takýto záver znalca svedčí pre pravdivosť tvrdenia poškodenej o tom, že správanie obžalovaného zjavne modulované a potencované požívaním alkoholu sa prejavovalo stratou zábran, sebakontroly, čím jednoznačne muselo byť správanie obžalovaného pre poškodenú výrazne obmedzujúce, konfliktné, nakoľko bolo sprevádzané neustálym vyvolávaním hádok, bezdôvodného osočovania, vulgarizovaného komentovania jej osobnosti, obliekania, narúšania oddychu a spánku, čo vnímala pre jeho hrubosť, bezohľadnosť a bolestivosť ako príkorie.

Znalec z odboru klinická psychológia dospelých konštatoval, že u poškodenej manifestujú príznaky spôsobené formou emočného násillia, ktoré obsahuje repertoár ako obviňovanie, podkopávanie sebadôvery a sebaúcty, úsilie o manipulatívne a kontrolujúce správanie, a to po dobu od roku 2013 až doposiaľ.

Ak obžalovaný tvrdí, že sa nemohlo jednať o konanie po dlhší čas, pretože poškodená opakovane stiahla žiadosť o rozvod, či v roku 2016 minimálne pol roka mu umožnila navštevovať ju, či v roku 2017 boli na spoločnej rodinnej dovolenke, je treba uviesť, že obžalovaným uvedená argumentácia je plne irelevantná.

Je tomu tak preto, že poškodená ako obeť domáceho násillia prechádzala psychickými zmenami, ktoré boli spôsobené práve traumatickou väzbou k obžalovanému. Jednalo sa príznak pripútania sa k obžalovanému, sprevádzaný neschopnosťou opustiť vzťah s obžalovaným z rôznych dôvodov, opätovné danie druhej šance v dobrej viere, že sa obžalovaný zmení.

Rovnako súd prvého stupňa správne vyhodnotil svedecké výpovede susedov obžalovaného, keď ich označil za irelevantné. Je tomu tak preto, že susedia nežili s obžalovaným a poškodenu v spoločnej domácnosti, nemali medzi sebou ani kamarátske väzby, nenavštevovali sa, a teda nemohli mať žiadnu relevantnú vedomosť o povahe ich spolužitia. Susedia na hlavnom pojednávaní prezentovali iba dojem, tzv. javenie sa vzťahu navonok, preto ani nemohli pred súd priniesť objektívny dôkaz.

Tiež dávam do pozornosti, že jedným z kľúčových znakov domáceho násillia z psychologického hľadiska je jeho neverejnosť, pretože spravidla prebieha za zatvorenými dverami bytu, mimo spoločenskej kontroly, čomu tak bolo aj v prejednávanej veci.

Vo vzťahu k výpovedi svedkyne H. H. uvádzam, že aj keď sa menovaná skutočne počas žalovaného obdobia väčšinu času zdržiavala na vysokej škole, aj naďalej mala vedomosť o spolužití jej rodičov počas celého obdobia, pretože svedkyňa udržiavala kontakt najmä s matkou ale aj bratom E. H. a osobne trávila v domácnosti každé obdobie sviatkov. Svedkyňa vypovedala, že práve zlá atmosféra v dome bola iniciovaná konaním jej otca, čo bolo aj dôvodom k jej odchodu z domu.

Práve svedkyňa H. H. svojou výpoveďou potvrdila sústavnosť správania sa obžalovaného voči poškodenej, ktoré je podrobne popísané v odôvodnení rozsudku, nakoľko od obdobia kedy odišla na vysokoškolské štúdiu v roku 2013, pri každom návrate domov nepostrehla žiadnu zmenu v správaní obžalovaného, a ako sama uviedla, od roku 2013 to bolo stále rovnaké.

Obžalovaný záverom v jednej vete uvádza, že mu nebol preukázaný úmysel, no ďalej už svoju námietku nerozviezol. Argumentácia obžalovaného o nepreukázaní subjektívnej stránky trestného činu nemá oporu v žiadnom získanom dôkaze, a ostáva nepochybným, že obžalovaný konal v priamom úmysle a svojím konaním spôsobil zákonom prezumovaný následok.

Záverom mám za to, že obžalovaný v prezentovanom odvolaní relevantne nespochybnil právnu kvalifikáciu, pre ktorú bol uznaný vinným, a súčasne nevyvrátil dôkazne preukázanú skutočnosť, že poškodená Q. H. bola vystavovaná konaniu obžalovaného, ktoré sústavne nepriaznivo ovplyvňovalo jej každodenný život a vyvolávalo v nej čoraz častejšie obavy z jeho opätovného protiprávneho konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd Trenčín podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného H. H., podaného prostredníctvom advokáta JUDr. E. C. zamietol, pretože nie je dôvodné.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba navrhla tomuto v plnom rozsahu vyhovieť. Ak by súd dospel k záveru o vine obžalovaného, navrhla pri ukladaní trestu prihladiť aj na to, že správanie obžalovaného po vznesení obvinenia sa diametrálne zmenilo tak, že preukazuje nápravu oproti predchádzajúcemu správaniu, predovšetkým v požívaní alkoholu, pričom voči jeho správaniu nie sú žiadne výhrady.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu dôvodov odvolania vyplýva, že v odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Z odvolania obžalovaného a jeho dôvodov vyplýva, že namietal správnosť skutkových zistení okresného súdu na základe výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré výsledky nedávajú podklad k právnym záverom okresného súdu vo vzťahu k vine obžalovaného a uloženým sankciám. Preto navrhoval zrušiť napadnutý rozsudok z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por.

Na základe odvolaním obžalovaného vytýkaných väd napadnutého rozsudku bol odvolací súd povinný skúmať správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov pre potreby ustálenia skutkového stavu veci. V súvislosti s právomocami súdu druhého stupňa skúmať správnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe

hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Ako vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, na obsah ktorého odvolací súd týmto poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd ustálil skutkový stav veci v skutkovej vete rozsudku na podklade výpovede poškodenej, proti ktorej stála výpoveď obžalovaného. Okresný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, že k obsahu výpovedi poškodenej sa priklonil z dôvodu, že výpoveď poškodenej plne korešpondovala s výpoveďami (priamymi dôkazmi) detí obžalovaného a poškodenej, ako aj so zisteniami, vyplývajúcimi z vykonaného znaleckého dokazovania (nepriameho dôkazu). Podľa názoru odvolacieho súdu takýto postup okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov nevykazuje rozpor s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a ani rozpor s ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej podľa ktorej ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď R 6/1970).

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď aj na argumentáciu obžalovaného, prezentovanú nielen v dôvodoch odvolania, ale aj počas konania, predchádzajúceho vyhláseniu napadnutého rozsudku, podľa ktorej argumentácie susedia obžalovaného a poškodenej nezaregistrovali nič z toho, o čom vypovedala poškodená. Okresný súd v tejto otázke dospel k správne a logickému záveru, že absencia poznatkov susedov o protiprávnom konaní obžalovaného voči poškodenej sama osebe v prejednávanom prípade vzhľadom na ostatné dôkazy nie je spôsobilá opodstatnene spochybníť hodnovernosť tvrdení poškodenej aj s poukazom na to, že typickým znakom tohto druhu trestnej činnosti býva práve to, že sa deje skryte „za zatvorenými dverami.“ Preto ani podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanom prípade výpovede susedov k spolužitiu obžalovaného a poškodenej v rozhodnej dobe nemôžu priniesť také rozhodné skutočnosti, ktoré by mohli viesť okresný súd pri hodnotení vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. k iným skutkovým zisteniam, významným pre posúdenie viny obžalovaného.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s dôvodnosťou námietkou obhajoby, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný úmysel obžalovaného spôsobiť svojim konaním následok, uvedený v ustanovení § 208 ods. 1 písm. a), b) Tr. zák. Hoci obžalovaný takýto úmysel poprel, z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že konanie obžalovaného smerovalo k obmedzovaniu poškodenej a vytváraniu najmä jej psychickej nepohody. Na správnosti tohto záveru nemení nič ani skutočnosť, že v čase vymedzenom v skutkovej vete rozsudku, sa vyskytli aj určité obdobia bez protiprávneho konania obžalovaného voči poškodenej, po ktorých obžalovaný opäť pokračoval voči poškodenej v konaní, uvedenom v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Preto sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého vykonaným dokazovaním bol preukázaný priamy úmysel obžalovaného v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou obhajoby o nepreukázaní páchania činu po dlhší čas v zmysle § 208 ods. 3 písm. d) v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák. Je potrebné dať za pravdu obhajobe, že na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. nestačí jednorazový útok, ale sa vyžaduje protiprávne konanie, pozostávajúce z viacerých útokov. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že zákon konkrétne neustanovuje, ku koľkým útokom a v akej intenzite musí dôjsť na naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu, avšak na druhej strane dáva rámec pre posúdenie individuálnych prípadov z hľadiska, či v dôsledku útokov zo strany páchatela je obeť spôsobovaná fyzické alebo psychické utrpenie.

Zo správne zistených skutkových okolností prípadu, uvedených v skutkovej vete napadnutého rozsudku, vyplýva, že útoky obžalovaného voči poškodenej prebiehali v období od (presne nezistenej doby) roku 2013 do januára 2019. Z výsledkov vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že už v počiatočnom období poškodená začala pociťovať opakujúce sa útoky obžalovaného ako psychické utrpenie. Preto

podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd na základe správne zisteného skutkového stavu veci dospel k právnomu záveru, podľa ktorého konaním obžalovaného po dobu, uvedenú v skutkovej vete napadnutého rozsudku, boli naplnené aj pojmové znaky páchania činu po dlhší čas v zmysle § 208 ods. 3 písm. d) v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného voči výrokom napadnutého rozsudku o jeho vine nie je dôvodné.

Odvolací súd v zmysle § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť aj výrokov napadnutého rozsudku o uložených sankciách.

Na základe preskúmania veci odvolací súd považuje za zákonný a odôvodnený napadnutým rozsudkom uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Za súladné s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. považuje zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Za súladné s ustanovením § 73 ods. 2 písm. c), d) Tr. zák. považuje odvolací súd aj uloženie ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou.

Následne odvolací súd preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu aj z hľadiska existencie prípadných chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však odvolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobrať na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.